בר.

ואם מך הוא מערכך החייהו מערכך: אבל לא לאשתו ובניו וכו': מ"ם הוא מערכך ולא

אשתו ובניו מערכָך: רבי 6 אליעזר אומר אם

היה איכר נותן לו צמדו [וכו']: אורבנן הנהו

לאו כלי אומנות נינהו אלא נכסים נינהו:

היה לו מין אחד [וכו']: פשימא כי היכי דסגי

ליה עד השתא השתא נמי סגי ליה מהו

הוה לאושולי ההידנא דהוה ליה לאושולי הוה

מושלי ליה השתא דליכא בו דמשיל ליה לא

קמ"ל: המקדיש את נכסיו מעלין לו 🖪 תפילין:

ההוא גברא דזבנינהו לנכסיה אתא לקמיה דרב יימר אמר להו סליקו ליה זו תפילין מאי

קמ"ל מתני' היא המקדיש נכסיו מעלין לו

ו ומיי' פ"א מהל' ערכין הלכה

ן נמיי פיד מהלי ערכין יון:
א ז מייי פיד מהלי ערכין הלייט:
הלייט:
ב ח מיי שם הלייב:
ג ט מיי שם הליים ועי בהשגות

ובכ"מ ובל"מ:

תורה אור השלם

1. וְאָם מְךְּ הוּא מֵעֶרְכֶּךְ וְהָעֱמִידוֹ לִפְנֵי הַכֹּהַן וְהָעֶרִיףְ אתוֹ הַכֹּהַן עַל פִּי אֲשֶׁר תַּשִּׁיג יַד הנדר יעריכנו הכהן:

ריקוא כו זו הַבּהַן אַת מִּבְסָת הָעֶרְבָּךּ עֵד שְׁנַת הַיּבֵל וְנְתוּן אֶת הָעֶרְבָּךּ בִּיוֹם הַהוּא לְוָדִשׁ לַיִיִּ: ויקרא כז כג

הגהות הב"ח

(ħ) רש"י ד"ה לע"פ וכו' ומעלה את דמיהן וכו': (צ) ר"ה לאיטליז ליום: (ג) ד"ה לכרן וכו' לנול שם וקונים את

מוסף רש"י

ידון בהשגת יד, דכתיב (ויקרא כז) והעמידו לפני הכהן והעריך אומו הכהן, משייר לו כדי חייו ונוטל השאר וילא ידי הקדש, ואפילו העשיר לאחר שאמדוהו ונטל מה שבידו (ב"נו קיב). מצוה הא עבידנא. דיהיכנה להחדש ברים קבים. אחד המקדיש בכסיו כר'. והגובר כא למשכנו על ערכו הקטוב בפרשה (בתובות וד). אין לר. לגובר, לא בכסות אשתר. למשכנו בשביל הערך, וכן לגבי מקדיש לא הוו בכלל נכסים מקדיש לא הוו בכלל נכסים לשם בניו ואע"פ שלא לבשום עדיין ונסם בניו וחע"פ שנה נכשום עדיין (בתובות נד.). שלא ישהה מרגלית לקלים. עני שהעריך עלמו וכא כהן להעריכו ויש לו מרגלית שוה ל' סלעים, אין אומרים לוו לכים שום כי פנעים, מין מותוים אם משהין אותה עד שיעלוה לכרך שיש שם עשיר והוא יקננה בני סלעים הילכך ני סלעים יש לו ויתן אין אומרים כן ואין להקדש אלא מקומו ושעתו (דעיי

הדרן עלך שום היתומים כהגים גכנסין לתוכה. כהנים של משמר היובל נכנסין למוכה והיא חלוטה בידם ולקמו כה:).

שינויי נוסחאות

 ל] רני אלעזר לומר (ש"ח),
 לויכל דמושיל ליה (ש"ח), ג] לו
 תפיליו (ש"ח), ד] ליה תפיליו ו] בלבע שצבען לשמן (m"m), ו] לינר משביח הוא מנה (ש"מ), זו לאיטלם משבחת היא (ש"מ). טן להיפנס משבות הים (ש"ח), טן לכרך משבחת הים (ש"ח), ין שנים ס"ח וליתני אין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים רבה ורב יוסף . יאמרי תרוייהו אין מקדישין י ינאל בנירוט בפח ליגאל בגירוע בפוזות משתי שנים כך מנאמי בכל מ״י של קלף, (ש״ם), יא] תפיליו. מלנו לו תפיליו מראשו (ש״ם), יבן ואי אמרת דאין מחשבין

אין החקדש אלא מקומו ושעתו. וא"ת אם כן למה לריך להמתין בו א מיי פייג מהלי ערכין שום ההקדש ששים יום והרי בכל הני דהכא אין ממתינין אע"ג דהוי רווחא דהקדש ואין לומר דהכא מיירי בשהקדיש כל נכסיו

> דאפילו לא הקדיש אלא מרגלית לבדה כך הדין דאין ממחינין וי"ל דהכא מיירי במטלטלין ואימא (בהנושא) [בפ' אלמנה ניזונת] (כמוצות דף ק:) דאין מכריזין על אלו שמא יגנבו אבל רישא דמתני דמנריך הכרוה ששים יום מיירי בקרקעות:

הדרן עלך שום היתומים

אין מקדישין כו': רב ושמואל דאמרי תרוייהו אין מקדישין ליגאל. טון לפדות פחות משתי סלעים וב׳ מז פונדיון (יפים) שהרי אם גאלו הוא או אחר באחד משני היובל יו בין בכ׳ בין בל׳ או באחד מכל שני היובל הוא נגאל לפי השנים הנותרות עד יובל סלע ופונדיון לכל שנה ושנה יחו

תפיליו מהו דתימא התם הוא דסבר שמצוה קא עבידנא אבל לענין זבוני מצוה דגופיה לא זבין איניש קמ"ל: מתני' ייאחר המקריש נכסיו ואחד המעריך עצמו יאין לו יו בכסות אשתו ולא בכסות בניו ולא בצבע יו שצבע לשמן ולא בסגדלים חדשים שלקחן לשמן אע"פ שאמרו עבדים נמכרין בכסותן לשבח ישאם תלקח לו כסות בשלשים דינר זו משובח מנה יוכן פרה אם ממתינין אותה לאים לים ₪ משובחת היא הוכן מרגלית אם מעלין אותה לכרך ש משובחת היא אין להקדש אלא מקומו ושעתו: גמ' 2ת"ר ונתן את הערכך ביום ההוא שלא ישהה ממרגלית לקלים קודש להים יסתם ההקדישות לבדק הבית:

הדרן עלך שום היתומים

אין ימקדישין לפני היובל פחות משתי שנים ולא גואלין אחר היובל "פחות משנה אחת אין מחשבין חדשים להקדש אבל הקדש מחשב חדשים: נמ" ורמינהו מקדישין בין לפני היובל בין לאחר היובל ובשנת היובל עצמה לא יקריש ואם הקדיש אינה קרושה רב ושמואל דאמרי תרוייהו אין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים זוכיון דאין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים 🌣 יהא אדם חם על נכסיו ואל יקדיש פחות משתי שנים איתמר המקדיש שדהו בשנת היובל עצמה רב אמר קדושה ונותו חמשים ושמואל אמר יאינה קדושה כל עיקר מתקיף לה רב יוסף בשלמא לענין מכירה רפליג שמואל עליה דרב איכא למימר קל וחומרי ומה מכורה כבר יוצאה עכשיו שאינה מכורה אינו דין שלא תימכר אלא הכא מי איכא למימר ק"ו והא תנן "הגיע ביובל ולא נגאלה כהנים נכנסין לתוכה ונותנין דמיה דברי רבי יהודה שמואל כר"ש סבירא ליה דאמר ®נכנסין ולא נותנין ורר

ואיכא פסידא דהקדש דלא שקיל אלא שני סלעים ושני פונדיונין הכא ודאי מחשבין אותה ביציאה גמורה: גבו' ורמינהו מקדישין בין לפני היובל. דמשמע אפילו פחות מב׳ שנים: רב ושמואל דאמרי חרוייהו אין מקדישין לגאול בגירוע פחוח מב׳ שנים. המקדיש שדה אחווה בשנה ראשונה של יובל ובא לגואלה נותן בבית כור נ' סלעים כדכתיב זרע חומר שעורים וויקרא כזן ואם הקדישה עשר שנים או עשרים לאחר היובל מחשבין השנים הנותרות עד היובל הבא ונותן סלע ופונדיון לכל שנה כדכתיב (ויקרא מ) ואם אחר היובל יקדיש שדהו וחשב לו וגו' ונגרע מערכך והיינו גירוע שאינו נותן חמשים סלעים והמקדיש שתי שנים לפני היובל פודה אותה בשני סלעים ושני פונדיונין כדכתיב [שם] על פי השנים הנותרות. וכן עולה החשבון של גאולת שדה אחוזה לכל שנה סלע ופונדיון שהרי אם החדישה בשנה ראשונה שלאחר היובל היה פודה בחמשים שקל כדכתיב [שם] אם משנת היובל יקדיש שדהו וגו׳ משנת ולא שנת יובל בכלל אלמא בשנה שלאחר היובל קאי קרא וקאמר יתן חמשים לא לחשעה ומ׳ שנים הבאים עד יובל הבא חשע וארבעים סלעים נמלא סלע יותר על סלע לכל שנה חלקיהו לפונדיונין דבסלע יש מ״ח פונדיונין הרי לכל שנה סלע ופונדיון פחות פונדיון הילכך המקדיש שדהו לאחר היובל שתים או שלש שנים נותן לכל שנה עד היובל סלע ופונדיון. ואף על פי שכשתחשוב סלע ופונדיון למ"ט שנים תחלא חמשים סלע ופונדיון כגון מ"ט סלעים ומ"ט פונדיונין והסלע אינו אלא מ"ח פונדיונין הא פרכינן ליה בבכורות בפרק יש בכור לנחלה (דף ג.) פונדיון זה מה טיבו קולבון לפרוטרוט. וקאמרי רב ושמואל דהמקדיש פחות משתי שנים לפני היובל אין כאן דין גירוע ואם בא לגאלה נותן נ' יבן סלעים דגבי גירוע כתיב (ויקרא מ) על פי השנים הנותרות ונגרע ומיעוט שנים שתים ועצה טובה קמשמע לן מתני׳ שיהא אדם חס על נכסיו ולא ידו יפדה פחות משתי שנים שלא יפסיד מ״ח סלעים: בשלמא **לענין.** מוכר שדהו בשנת היובל עצמה פליג שמואל עליה דרב לקמן בפרק המוכר _{(דף כט}:) משום דאיכא למימר ק"ו: **מי איכא למימ**ר ק"ו. הרי אותן הקדושות כבר אין יולאין מיד הקדש ביובל בלא פדיון דהא תנן (לקמן דף כה:) הגיע יובל ולא נגאלה כהנים נכנסין לתוכה ונותנין דמיה להקדש בדק הבית: כר"ש ס"ל. הילכך איכא למימר ק"ו קדושה כבר יולאה עכשיו אינה קדושה אינו דין שלא תקדש:

ריוח של הקדש הוא שנחשוב אותה יציאת חצי שנה שינאה כי הא דמפרש לקמן _{ושם]} דאקדשה בפלגא דארבעים ותמני דאי חשבת לההיא יציאה הוה ליה פחות משתי שנים לפני היובל ולא מיפרקא בגירוע אלא בחמשין ואי יש לא חשבת אותן חדשים שילאו ה"ל שתי שנים לפני היובל

. מדשים (ש־ם), יגן כדפו״ר שלמים, ידן ולא יהדיש פחות (ש־ם), טוא בגירוע פחות מב׳ שנים דיכול לפדות בב׳ סלעים וכ׳ פונדיון שהלי (צ'ק), עו) פונדיונים שהיי (שלכנים, יו) בייתי היים לפונים והיים, עום בשהיים או בשלמים או בשלמים לו נלחלו מכל (מיים), יו] ושנה דכך הוא עולה לפי חשבון השנים בית זרע חומר שעורים למ"ט שנים לחמשים סלעים (מיים), יום ושנים בית זרע חומר שעורים למ"ט שנים לחמשים סלעים (מיים).

ורב

גב" הוא. דרשינן החייהו דהכי משמע הוא יהיה קיים מערכך: עד האידנא דהוה ליה. מעלד ימירה לאשולי הוו מושלי ליה מגירות: סליקו ליה יאן ספילין. חלצו לו תפילין מראשו עד שיפדם בדמים: מצוה קה עבידנה. דיהיבנה לבדק הבית הילכך אכל נכסיה הוה ומשום הכי לא שייך הכרוה זה אינו דהא תניא בתוספתא דפרקין

דעתיה: בותבר' אין נו לא בכסום אשתו. שאינו שלו: לשמן. לשם אשתו ובניו: סנדלים חדשים. רבותה קמ"ל ןדאע"גן דעדיין לא נעלום הרי הן בחוקתן משעת לקיחה: אע"פ שחמרו עבדים נמכרים [בכסותן] לשבה. דכסות יפה שלהן משבחת ומעלה (h) דמיהן כגון גבי נכסי יתומים שאם חילקח לעבד כסות בשלשים דינר הוא משביח מנה על דמים שהוא שוה עכשיו: כי לאיטלים. יום השוק: לכרך. שדרך סוחרים לבא שם (נ) : אין לו להקדש אלא מקומו. במרגלית: ושעתו. בעבד ופרה שהמעריך עלמו ומך הוא ונידון בהשג יד ולפי מה שיש לו נותו להקדש והיה לו עבד הנישום עכשיו עשרים זוז אין אומרים רואין כאילו לוקחין לו כסות בשלשים זוז והוא משביח מנה ונמכר במחה ועשרים זוז ונמלאו דמי העבד תשעים זוז וכן יתן זה להקדש אלא לפי שעתו שמין אותו וכן פרה וכן מרגלית בכפר אין שמין אותה אלא לפי מקומה: בב" שלא ישהה מרגלים לקלים. לאדם קל ועני שהעריך עלמו ויש לו מרגלית לא ישהנה לו גיובר לומר העלה אותה לכרך ולפי אותן הדמים תן אלא לפי מה ששוה כאן שמין וזה משהה אותה וימכרנה כמה שירנה ולפי דמים ששמחוה יתן שהרי בזמן שהעריכו כהן לא היה לו יותר:

הדרן עלך שום היתומים

ארן מקדישין. שדה אחחה לפני שנים היובל פחות משתי דכתיב במקדים שדה אחוזה על פי שנים הנותרות ש ואין שנים פחות משתים: ולא גואלין אחר היובל פחות משנה. מפרש לה בגמרא [ע"ב] רב לטעמיה ושמואל לטעמיה: ואין מחשבין כו'. מפרש בגמרא [כה.]: אבל הקדש מחשב חדשים. כלומר ואם

לגואלה בעשר שנים ומחצה לאחר היובל לא יאמר כיוז שלא נגמרה השנה לא אתז בשבילה סלע ופונדיוז. אלא מחשב אותה כשנה שלימה בעמאה בעמר שבים המחובה לאחר היהבר לא אמר ביון שלא נגמהר הושבה לא אחן בשבילה אחן בשבילה שלע בור הבעמר שלים. ("מיק, עון פוגריונים שלים וליפור שלבים, יון ומריקו יש פותו ("מיק), עון מהיבר לא בעשרה אוג בעשרה אוג בעשרה אוג בעם היבר לא בעשרה אוג בעלים או בעלמים או בעלמים ("מיק), עון פוגריונים שלים יפיס נממקן ("מיק), עון סיובל בעשרה או בעבר לא בעשרה או בעלמים או בעלמים אוג בעלמים ("מיק) לאחר היובל. אמי בסמוך ליובל ממש: ובשנת היובל עצמה לא יקידיש מפרש

עולה לפי השביא בעד להרוצי מתניתין מאי אין מקדישין לאו דאין מקדישין ללדעה מיבר לא אין מקדישין לדעת כן שיהא יכול
לנאול בגירוע כדכתים: ואם מעט נשאר בשנים עד שנת היובל וחשב לו כפי שניו ישיב גאולתו כלומר שיגרע הפדיון ולא יחן אלא סלע ופונדיון לשנה שהיתה של הפרש לפני היובל הא אם הקדישה של שנים לפני היובל אינו גואל (בגירוע) אלא בנ׳ שקל כולם ביחד

בית בית היברית אים בלכם בל שנים] מתניתון עצד טובה קמ"ל שיתא חם על נבסיו ואל יקדיש בזמן שאינו יכול לפדות בגירוע ולהכי קאמר אין מקדישין לינאל בגירוע פחות כב" שנים] מתניתון עצד טובה קמ"ל שיתא חם על נבסיו ואל יקדיש בזמן שאינו יכול לפדות בגירוע ולהכי קאמר אין מקדישין לינאל בגירוע פחות כב" שנה היבל אינו דין שלא תמכר כלל בשנת היובל אבינו דין שלא תמכר כלל בשנת היובל אבינה מכורה משום דאיבא למיבר ק"ו מה מכורה כבר קודם היובל יוצאה עכשיו בשנת היובל שלא בעליע שמואל עליו דרב לקמן דאינה מכורה משום דריד ה" יחודה. אלמא דשל הקדש הניא הכי נמי מידאה לבעלים ביובל אינה קדושה עכשיו בשנת היובל אינו דין שלא תחול קדושה עליה כלל]: וחתנן, דאינה חוורת לבעלים: (אלא) הגיע היובל המלום בירא ליה דאמר נכנסין לתוכח ולא נותנין, דמיה להקדש אלא שלהן תהא וכי היכי דלא הוו דמיה להקדש הבשנת היובל: [אלא] שמואל כר" שמעון סבירא ליה דאמר נכנסין לתוכח ולא נותנין, דמיה להקדש אלא שלהן תהא וכי היכי דלא הוו דמיה להקדש הבשנת היובל: [אלא]

א) הך הרא לא כמיב הכא כלל וצ"ל דכמיב וחשב לו הכהן את הכסף על פי השנים הנותרות עד שנת היובל ונגרע מערכך. ב) גם כאן ט"ק וצ"ל וחישב לו הכהן ע"פ השנים הנותרות כלומר שיגרע וכו".

ין – ב--: חדשי השנה הבאים כאילו הן שנה ויהיו שתי שנים לפני היובל ונגרע כח ההקדש ואם לא היה נותן כשהקדיש פחות משתי שנים לפני היובל אלא פדיון המגיע לשתי שנים מה היינו מרויחים אם נחשב חדשים הבאים כאילו הן שנה ויש כאן [שתי] שנים הנותרות יותר משלא נחשבם בין כך ובין כך יגרע מ״ז ויתן משתי שנים האחרונות, אלא ודאי אם לא נחשב חדשים הבאים כאילו הן שנה צריך ליתן חמשים, ועוד ראיה מדאמר לקמן (כה:) בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא הקרישה פחות משתי שנים לפני היובל מהו שתצא לכהנים ביובל, הת בנידוני זוט היות שריד: שבוחת כם שביד השבוע בנכנסן אחרות הקורות קומות כן הדור היכא שפיז קל חוומו המהקדושה הי מיד הקדש בלא פדיון שאינה קדושה אינו דין שלא תקדוש להצריכה פדיון הילכך תשאר ביד הבעלים דלכהנים אינה יוצאת אלא לאחר הקדש שכבר יצאה מרשות הבעלים, אבל אי הזה סבר כרי יתודה קדושה וכחנים נכנסים לתוכה (ולא) ונותנים דמים כאילו הוקדשה היובל דכיון דליכא קל וחומר הזה כאילו הוקדשה קודם לכן כדאמר לקמן גבי מכר לרב דלית ליה קל וחומר מכודה ויוצאה. תוס׳ הרא"ש ז"ל: רש"י ד"ה ואין מחשבין, [מתיבות ואין מחשבין כו' עד ד"ה גמ' ורמינהו אכ"מ ומקומו בדף כ"ה ע"א]:

ולא לאשתו ובניו מערבך. גליון, וא"ת לרבי יהודה דרריש לעיל מהאי קרא הוא עד שיהא במכותו מתחילתו ועד סופו מהיכא ידע להך דרשא, וי"ל דסבר שקולין הן ויבואו שניהם, והשתא ניתא דהוה קשה לן לעיל לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה מאי דרשי מהוא ולהך דרשא דרשי ליה. הרא"ש ז"ל: שנים. ס"א וליתני אין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו אין מקדישין ליגאל בגירוע בפחות משתי שנים כך מצאתי בכל ס"י של קלף, וצ"ל דרבה ורב יוסף מתרצין הקושיא כלומר תני כך במתניתין בהדיא יהנגאל בנירוע בפחות משתי שנים כך מצאתי בכל ס"י של לקף, וצ"ל דרבה ורב יוסף מתרצין קרשתיא כלוכרת רכן כתנתיתן בהדיא אין מקרישין לנגאל בנירוע בפחות משתי היג רכי רבר ורי דאמרי תרייה ותי או קרשים כי הוא את שפיר: אין להקדש אלא מקומו ושעות. גליון. וא"ת מ"ש מהכרות ששים יום אלמא שממתינין לריוח הקדש, וי"ל דאין טעם המתנת ההכרוה אולי יתייקר לאחר שהוקדש אלא שימכר בשיוויו כמו שהיה שזה בשעת שהוקדש. הרא"ש ז"ל: משנת אחרת. גמי ורמינהו (וחשאר נמחק מכאן ושייך לקמן כ"ח ע"א) וערכים עקרישין לינאל בנירוע פחות משתי שנים. כ" דאם הקדישה בשתי מ"ט נותן חמשים כאילו הקדישה בתחילת היובל דגיורת הכווב הוא דאם יש (שתי) שנים נותרות מגרע ואם אין (שתי) שנים נותרות נותן פריון שלם ואין לפרש מילוא (דרב ושמואל) דאין גאולה מהות ממה שמנים לאים אום אום מוכר של אם הקדישה בשתי מ"ט נותן משים שלים שנים און אם הקדישה בשתי מ"ט נותן משים שלים מילוא (דרב ושמואל) דאין גאולה פחותה ממה שמניע לשתי שנים אף אם הקדישה בשנת מ"ט נותן פריון המגיע לשתי שנים אף אם הקדישה בשנת מ"ט נותן מיון שלם ואין לפרש מילואן נדרב משות א"ט נותן משום "במונים של מותר מילו מותר מילו מיום ביותן מהיה מותר מהות מותר מהות מהותר מהות מהות מותר מהותר מ דגמרא לא משמע הכי לשוף שנים אך אם הקרישה בשנת כל שנות קור והמציע לשני שנים שני לעיבים ושני מורחינים, משום היקשא דגמרא לא משמע הכי הא רקאמר יהא אדם חס על ממונו ואם לא יפסיד אלא סלע ופונדיין לא שייך בוה למימר חס על נכסיו, ועוד מרקאמר לקמן בשמעתין מכלל דלפני היובל קדשה לינאל בגירוע והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו אין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים לפני היובל, ואם איתא שמגרע מ"ז שנים ונותן משתי שנים מאי פריך מרב ושמואל הא בשנת היובל אינה קדושה ליגאל בגירוע כלל ולפני היובל מגרע מ"ז שנה, ועוד ראיה מדאמריי לקמן (דף כ"ה) כגון דאקדשה בפלגא דארבעין ותמני, וה"פ (דהו"א) שמחשבין

 $\begin{array}{lll} \textbf{A)} \; [\textbf{z}'', \textbf{q} \; \textbf{q} \textbf{c}; \textbf{z}, \textbf{c}) \; \textbf{content ct. c.''}, \\ \textbf{q} \textbf{c}; \; \textbf{k)} \; [\textbf{d} \textbf{u}' \textbf{c} \; \textbf{cn.}], \; \textbf{7}) \; [\textbf{u}' \\ \textbf{cecoulte e''} \; \textbf{ok.}], \; \textbf{6}) \; [\textbf{d} \textbf{q} \textbf{q}] \\ \textbf{cecoulte e''} \; \textbf{ok.}], \; \textbf{6}) \; [\textbf{d} \textbf{q} \textbf{q}] \end{array}$ ו) לקמן כה:, ח) נשסן, ע) נויקרא CI],

רבינו גרשום

גמ': החייהו מערכר. כלומר תן לם: החיותו מערכך: ורבנן. דלא איירו לא בצמד ולא בחמור קסברי הני נכסים נינהו ואין נותנין לו: עד האירנא. דהוו ליה הרבה מעצדין דהוה מצי לאושולי ולמי שהיה משאיל לו מעצד שואל ממוו מגירה רוגדו והיה לו שוא*ל ממנ*ו מגירה כנגדו היה לו מגירות כל צורכו השתא דאין לו אלא שני מעצדין וליכא לאושולי ליטפו ליה מן המועט או לאוסופי ליה תלת מן המרובה קמ"ל דלא: מתני": אין לו. לגזבר ליטול: [לא] כסות אשתו וכניו. אע"ג דעד כסות אשתו ובניו. אע"ג דעד לא לבשו: **אע"ג ראמרו עבר** נמכרין ככסותן לשנ נסברין בכסותן לשבח. שמשביחן כסותן ונמכרין ביוקר: וכן פרה. נמכרת: לאמלים. לזמן השוק ביותר: וכן מהגלית (אם מעלין אותה) לכרך משובחת. כל אין מזיזין אותן ממקומן אלו אין מודין אותן ממקומן להוליכן למקוח היורך אלא כמו שהן שרין במקומו של מקריש שמקרישה ובכך מחשבין אותן שמקרישה ובכך מחשבין אותן היינו אין לו אלא מקומו ושעתו: גמ'י. ביום ההוא שלא ישהה מדגלות לקלים. כלומר אם המריך את עצמו והוא אדם כל ועני ויש או פצמו הוא אום קל דעני ויש לו מרגלית ואינה שוה בידו ובמקומו אלא שקל מחשבין אותה בשקל ונידון בהשג יד ופטור ואין אומרים ישהוה עד שתמכר ביוקר ולא יהא נידון בהשג יד ת"ל ביום ההוא: פתם

הדרז עלד שום היתומים:

אין מקדישין. [שדה בית זרע חומר שעורים]: חומר שנים. לפני היובל כי אם הקדיש משלם שקלים [כדמפרש בגמרא] דעצה טובה קמ"ל שיהא אדם חס על נכסיו שהמקדיש שדהו שתי שנים לפני היובל ואח"ר וואלה לחי הייווים יייייי ואח״כ גואלה לפי השנים שיש מן הגאולה ועד היובל ואותן שנים שהיא ברשו׳ הקדש יגרע . להקדש לכל שנה סלע ופונדיון לואף ש לכל שנה סלע ופנירון ויתן להקדש בכל שנה סלע ופונדיון לכור ותהא שלו שכך עולה חשבון נ' שקלים מ"ט [שקלים] למ"ט שני יובל ושנת חמשים עצמה אינה נחשבת שהיא עולה לכאן ולכאן והשקל הנשאר מחלקו לפונדיונין ויש בשקל מ״ח פונדיון ומגרע לכל שנה סלע מייח פונו יון ומגו עלכל שנה סלע ופונדיון חוץ משנה {אחת} ואע״פ שנחסר לשנה אחת פונדיון כיון שאילו בא למצוא החשבון . לחלקו בשוה לכל השנים היה מגיע פחות מפונדיון לשנה ולא רצה לחשוב אלא דבר שלם הילכך קאמר סלע ופונדיון וכל אותן שני יובל שהיתה שלו קודם שהקדישה אין נותן בשביל אותן שנים כלום אבל אם הקדישה שנים כלום אבל אם הקדישה בפחות משתי שנים קודם היובל ובא לגואלה אין נותן לאותן ב׳ שנים ב׳ סלעים וב׳ פונדיון ולא יותר מכאן אלא חמשים שקל שלם לחומר שעורים מ"ט משום שלם לחומו שבורים מיט משום דכתיב⁴) אם עוד רבות בשנים כלומר שעדיין כשהקדישה נשארו אפי׳ ב׳ שנים לפיהן ישיב . גאולתו סלע ופונדיון בשנה לכור ואם פחות מב׳ שנים לפני היובל ההדישה שלא נשארו שחי שנים הקריטה שלא נשארו שתי שנים נותן נ' שקל כולן: [ולא גואלין אחר היובל. האי אחר היובל קא מתרץ גמרא דבכל שני יובל מיירי: פחות משנה. שאם בא